

نویسنده: استفانی گلانسکی «Stefanie Glinsky» .
منبع و تاریخ نشر: اف دی «FD»؛ (2022-08-13).
برگردان: پوهندوی دوکتور سیدحسام «مل» .

افغانستان بعد از یک سال سرزمین بی تفاوت
و غمگین و شانه خالی کردن از بار مسولیت.

One Year Later, Afghanistan Is a Land of Shrugs and Sadness

بازگشت طالبان ممکن است که به جنگ پایان بدهد ولی رنج
ادامه دارد

**The return of the Taliban may have ended the
fighting. The suffering goes on.**

اواز جلوی طالبان عبور می کند یک زن در 19 ژوئن از مقابل طالبان در کابل عبور
می کند. عکس های استفانی گلانسکی برای فارین پالیسی

هشت زن باهم فشرده در اتاق دلتنگ و خفه کننده و بدون پنجره در یک هتل واقع در مناطق
مرزی جنوب شرقی افغانستان باهم گرد آمده با چشمان پر از رعب و ترس ؛ نقشه
ویا برنامه عزم و تصمیم گرفته شده فرار خود را شرح دادند .
«ما نمی توانیم و یاکه هرگز نمی خواهیم توسط طالبان گرفتار شویم» طالبان نمیخواهند

که زنان از مرز افغانستان به پاکستان عبور کنند؛ یعنی که طالبان از رفتن زنان به پاکستان جلوگیری میکنند این مطلب را خانم فرحناز عزیز بی بی ن کرد این زنان در اشاره باهمدیگر هریک شان را به خاموشی و سکوت می طلبدند. سرانجام این زن ها با موفقیت در ماه اکتوبر سال «2021» یعنی دوماه پس از یورش طالبان به کابل از مرز عبور کردند و طالبان به بار دوهم آن رژیم مخوف و ترسناک خود را تاسیس کردند رژیمی که تمام مردم از آن خوف و ترس داشتند و دارند.

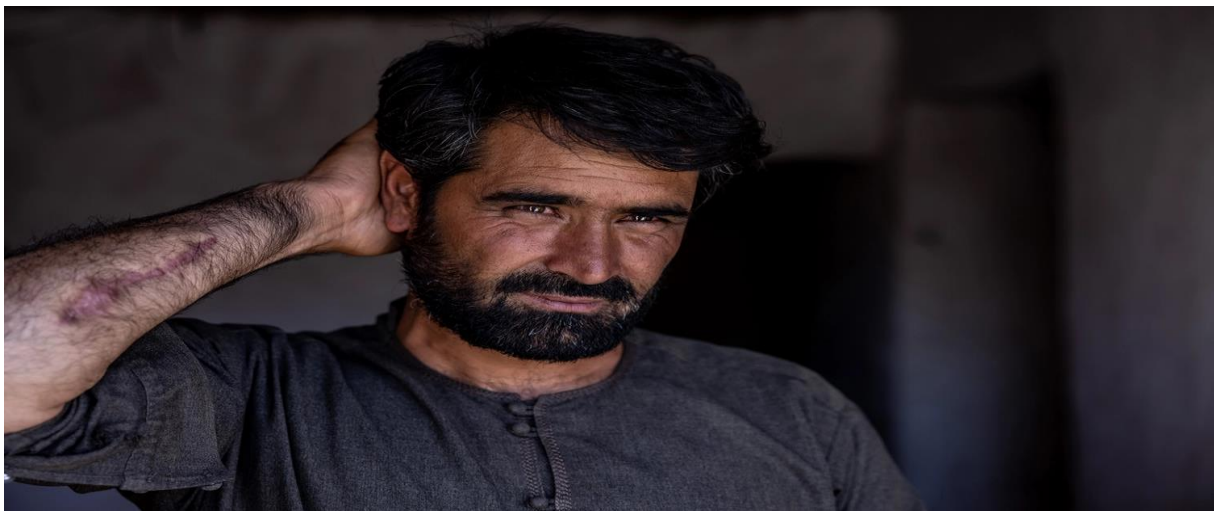

زنان به امید فرار از کشور به پاکستان در اتاق یک هتل در افغانستان جمع می شوند فرحناز عزیز بی بی، 24 ساله، در 26 سپتامبر 2021 به همراه خواهران، خواهر شوهرها و فرزندان شان در اتاق کوچک هتلی در اسپین بولدک، افغانستان نشسته است. خانواده گفتند که میخواهند افغانستان را به مقصد پاکستان ترک کنند

صدها هزار افغان از آن زمان وطن خود را ترک کرده اند، از جمله بیش از 122000 نفر که توسط ایالات متحده و متحدانش با هواپیما به بیرون منتقل شدند، بسیاری از آنها در جریان تخلیه آشفته فرودگاه کابل بلافاصله در آن «زمان پس از تسلط گروه طالبان در 15 اوت 2021 از کشور خارج شدند؛ جنگجویان طالبان به پایتخت سرانجام شدند، در خیابان ها پرسه زدند، از باغ وحش بازدید کردند و با قایق های پارویی در دریاچه قرغه کابل رفتند. خوش گزرانی کردند و تجمعات شان در اینسو و آنسو شهر دیده میشود. یک سال بعد، برخی چیزها در افغانستان بهبود یافته است. فساد، که آفت جمهوری سابق افغانستان است، ظاهراً رو به زوال است. جنگ در مقیاس بزرگ تا حد زیادی متوقف شده است (اگرچه خشونت های پراکنده زیادی در مناطق خاص وجود دارد)، و مردم در مناطق روستایی در حال بازسازی هستند. در عین حال، به گفته سازمان ملل متحد، تقریباً هر افغان اکنون زیر خط فقر زندگی می کند. طالبان کارمندان سابق دولت و مقامات امنیتی را اینجا و آنجا می کشند، و زنان - دوباره - از اکثر حقوقی که پس از رژیم قبلی طالبان در دهه

1990 به دست آورده بودند، محروم شده و میشوند رسانه‌ها، چه محلی و چه بین‌المللی، از بین رفته و یا مصادره شده اند.

اما حتی یک لویاتان «هیولای دریایی» افراطی هم می‌تواند برای وجودی تسکین‌بخش باشد که اغلب اوقات زشت و بی‌رحمانه بود – و تقریباً کوتاه می‌شد. **غلام محمد** سی ساله پدر 9 فرزند که هفته‌ها قبل از تسلط طالبان بر ولایت وردک از یک حمله خمپاره جان سالم به در برد، گفت که خانواده‌اش در یک گاوخانه زیرزمینی پنهان شده بودند که درگیری آغاز شد. در طول 20 سال گذشته جنگ بین ایالات متحده و متحدان ائتلافش و طالبان، تقریباً **50000** غیرنظامی افغان در این جنگ کشته شدند.

غلام محمد حمله گذشته را توصیف می‌کند که در آن خمپاره ای در نزدیکی خانه او فرود آمد و دست و پاهایش زخمی شد، در 17 سپتامبر 2021

کودکان در 19 ژوئن در کابل در بیرون از خانه بازی می‌کنند. شهر هنوز مزدحم است اما روحیه خود را از دست داده است.

در اواخر [جمهوری] هر روز درگیری وجود داشت" «ما خسته بودیم. ما از طالبان حمایت نمی‌کنیم، اما خوشحالیم که اوضاع در خط مقدم آرام شده است.»

«در ولسوالی سنگین ولایت هلمند، که قبلاً میدان جنگ میان طالبان و نیروهای عمدتاً بریتانیایی بود، کارگران ساختمانی در شهری که با خاک یکسان شده بود، از صفر شروع به کار می‌کنند. جنگ تمام شده است. خارجی‌ها رفتند خانه من ویران شد، اما این بار، می‌توانم بدون ترس از جنگ بیشتر خانه‌ام را دوباره بسازم.» محمد ولی، 50 ساله، گفت. در سرتاسر کشور، کارگران برای تعمیر جاده‌ها مستقر شده‌اند، جاده‌هایی که علیرغم هزینه‌های تخمینی ۳ میلیارد دلاری ایالات متحده طی سال‌ها، وضعیت بدی دارند. کاری که توسط وسایل انفجاری دست‌ساز طالبان پیاده‌روها بیشتر منفجر و یا تخریب نشد، بلکه جاده‌ها یا سرک‌های آسفالت شده به نسبت تا بیدن آفتاب سوزان و رفت‌وآمد کامیون‌های سنگین نوب و خراب شد.

ساکنان در 28 سپتامبر 2021 در سنگین ولایت هلمند در میان آوار ایستاده‌اند، جایی که ویرانی‌های گسترده در جایی که زمانی میدان جنگ بین طالبان و نیروهای عمدتاً بریتانیایی بود، به جا مانده است.

کارگران ساختمانی در 28 سپتامبر 2021 شروع به بازسازی خانه‌های خود در سنگین، ولایت هلمند، افغانستان می‌کنند.

اگر جاده ها تخریب شود، زندگی افغان ها از بین می رود. ناامیدی گسترده است. اقلیت های قومی و دیگریانی مانند جامعه LGBTQ+ دیگر احساس امنیت نمی کنند. پاتخت زمانی پر جنب و جوش کابل - هرچند هنوز شلوغ است - به نظر می رسد که مردم روحیه خود را از دست داده اند. گدایان در جاده ها جمع می شوند یا که تجمع کرده اند و مردان همچنان در بیرون از بانک ها صف می کشند و از بدست آوردن پول نقد ناامید می شوند، زیرا میلیارد ها دلار پول افغانی در حساب های ایالات متحده مسدود شده است. طالبان با یکدیگر اختلاف نظر دارند. زنان با محدودیت های جدید طالبان موافق نیستند. وزارت امریه معروف ونهی از منکر که جایگزین وزارت قدیم امور زنان شد، پوسترهای بزرگی را در کابل اینجا و آنجا اویخته است که در آن پیشنهاد می شود زنانی که بیرون می روند باید کاملاً از جمله صورت خود را بپوشانند.

هوسی، 24 ساله، این کار را انجام نمی دهد، زیرا در سال گذشته زیاد بیرون نبوده است، تلاشی برای اجتناب از حاکمان جدید به هر قیمتی شده است. پیش از این دانشجوی دانشگاه آمریکایی افغانستان بود و بیشتر دوستانش کشور را ترک کردند. او پشت سر ماند. زمانی که طالبان وارد شدند، آنها به فرودگاه هجوم بردند. من خیلی ترسیده بودم، اما امروز، پشیمانم که نرفتم.» او ترجیح داد فقط نام کوچک خود را به اشتراک بگذارد. دوستان من اکنون در امنیت هستند و من برای آنها خوشحالم، اما چیزی برای من در اینجا باقی نمانده است.

دو خبرنگاران ویدیویی از زخم هایی را نشان می دهند که از طالبان بر خورده اند. یک کودک 7 ماهه به دلیل سوء تغذیه در افغانستان درمان می شود. چپ: رحمت الله مقدی (سمت چپ) و تقی دریابی، هر دو از خبرنگاران ویدیویی روزنامه اتصال روز، زخم های خود را در 9 سپتامبر 2021 پس از پوشش یک تظاهرات زنان در اثر حمله طالبان نشان می دهند. هر دو مدت کوتاهی پس از آن کشور را ترک کردند و گزارشی از مصدومیت پایدار در این حادثه نداشتند. راست: نسین، 50 ساله، در 25 سپتامبر، همراه با نوه 7 ماهه اش، ستاره، در شفاخانه میرویس در قندهار، افغانستان نشسته است. به گفته پزشکان این بیمارستان، موارد سوء تغذیه در سال گذشته بسی ار زیاد بود زیرا مردم پول کمی برای غذا یا دارو داشتند.

در جریان ازدحام بازگشت به قدرت، طالبان اشاره کردند که این بار در مقایسه با اولین باری که این مکان را از سال 1996 تا 2001 اداره کردند، زمانی که یک نسخه بسیار خشن از تفسیر خود از اسلام را تحمیل کردند، موضع متفاوتی اتخاذ خواهند کرد. فرشته عباسی، پژوهشگر دیده بان حقوق بشر، گفت که اینطور نشد. «محدودیت های اعمال

شده، زندگی عادی را برای زنان دشوار کرده است و بسیاری احساس ناامیدی می کنند. افغانستان بدترین بحران انسانی و حقوق بشری را تجربه می کند. حتا در جاهای دور دست که طالبان نرفته اند، امانت آنها مطمئناً نرفته است. رویا ده ساله در چیل دختران، روستایی دور افتاده در اعماق کوه های استان بامیان افغانستان در ارتفاعات مرکزی این کشور زندگی می کند. او یک قوم هزاره است، اقلیتی که مدت ها توسط طالبان مورد آزار و اذیت قرار گرفته و در رژیم قبلی آنها در دهه 1990 قتل عام شده است. رویا توضیح داد: «نزدیک ترین مدرسه دولتی دو ساعت پیاده روی از اینجا فاصله دارد و اکنون بعد از کلاس ششم برای دختران بسته است. او جاه طلبی های بالایی داشت: اول دبیرستان، سپس دانشگاه، شاید دانشکده پزشکی. پدرش او را به رویاهای بزرگ سوق داده است. اما او گفت: "رویا دیدن دیگر ممکن نیست

رویا ده ساله در 21 جون با پدرش در چیل دختران ولایت بامیان افغانستان درس می خواند.

رویا 31 خرداد در چیل دختران دیده می شود.

تعداد کمی از حاکمان جدید خودشان همین اکنون به پوهنتون مشعل در کابل میروند و آنها در تلاشند تا اگر بتوانند آنچه که در گذشته تحصیل نکرده اند دوباره تحصیل کنند و چیزی بیاموزند.

ما اینجا در پوهنتون خود بیش از 100 طالب داریم که تحصیل می کنند. **نجیب الله بهادر**، معاون علمی پوهنتون گفت که اکثر آنها اهل کابل نیستند، اما پس از ماه اگست از پاکستان به اینجا نقل مکان کردند. آنها در وزارتخانه ها و سرویس های اطلاعاتی کار می کنند. ما حتی به معاونان وزیر و رئیس دفتر ملا [عبدالغنی] برادر آموزش می دهیم. آنها باید هر چه زودتر آموزش ببینند، وی افزود: آنها قبلا در مراکز شستشوی مغزی واقع در پاکستان تحصیل می کردند .

بهادر در دفترش هم پرچم طالبان و هم پرچم قدیمی افغانستان را پشت سر دارد. او هر دو را نگه می دارد؛ چندین طالب اعتراف کرده اند که پرچم سه رنگ افغانستان را نیز دوست دارند .

یکی از شاگردان طالب او سالم مسلوم، 30 ساله، یکی از فرماندهان نیروهای ویژه است که در حال تحصیل در رشته علوم سیاسی است. او به آرامی صحبت می کند اما به وضوح جاه طلب است. من همیشه می خواستم به دانشگاه بروم اما در طول جنگ این فرصت را نداشتم. من در حال حاضر مشغول کارم هستم، اما هیچ وقت کلاس هایم را عصرها از دست نمی دهم. او توضیح داد که او تمام روز را در حال رانندگی از ولایت دور افتاده نورستان در شرق افغانستان بوده است. او افزود: «این فرصتی است که من جدی می گیرم

. « هنوز چند زن در دانشگاه مشعل مشغول به تحصیل هستند. همه آنها قبل از تأسیس امارت اسلامی اینجا به تحصیل شروع کرده بودند. با این حال، فشار زیادی برای کاریابی در دانشگاه وجود ندارد. "آنهايي که شانس فرار دارند، البته این کار را خواهند کرد. بهادر گفت: نه شغل کافی برای آنها وجود دارد و نه آینده .

مردی از کنار گروهی از زنان محجبه در کابل می گذرد

و آن کسانی که رفتند و یا در حال رفتنند به بیرون از کشور اند افراد خوش شانس به حساب می آیند، باوجودیکه زندگی در خارج از کشور آنقدر رها هم جذاب نیست. بیشتر افغان ها احساس می کنند که عمیقاً با وطن خود مرتبط هستند. مانند تقریباً همه پناهندگان همیشه و همه جا، آنها سهم خود را انتخاب نکردند

زکی رسولی، 28 ساله، رزمی کار مشهور افغان، گفت که در اردوگاه ابوظبی، هزاران نفری که در سال گذشته از کابل فرار کردند، تا هنوز "در زیر نور آفتاب می سوزند" و چندین نفر جان خود را از دست داده اند. **رسولی** میگوید که او دیگر احساس امنیت نمی کرد که در زمان طالبان زندگی کند و همزمان به کار خود ادامه دهد. اکتبر گذشته، درست زمانی که **عزیزی** و سایر زنان از مرز به پاکستان عبور کردند، او توسط *Save Our Allies*، یک سازمان غیرانتفاعی ایالات متحده، به اردوگاهی در ابوظبی منتقل شد، که از آن زمان به او اجازه خروج داده نشد.

همه ما در بلاتکلیفی گیر کرده ایم. برخی افراد به خودکشی روی آورده اند. من حملات پانیک، شکست های ذهنی و اضطراب زیادی دارم، چیزی که قبلاً تجربه نکرده بودم. « می دانید، زندگی در کابل قبلاً خوب بود اما حالا دیگر امیدی نیست».

کودکان در 3 فوریه در کابل در خیابان ها کار می کنند.

..... **با تقدیم احترامات «28-08-2022»**